

Nr 106.

Av herr **Mäler m. fl.**, om inrättande av en tredje distriktsjägmästarebefattning vid skogsvårdsstyrelsen i Västernorrlands län.

Genom det beslut rörande skogsvårdsstyrelsernas organisation, som fattades av 1946 års riksdag, bestämdes bland annat att antalet distriktsjägmästare vid skogsvårdsstyrelsen i Västernorrlands län skulle vara två. Beslutet härom, liksom beslutet om organisationen i dess helhet, förutsattes emellertid endast fastlägga grundlinjerna för skogsvårdsstyrelsernas verksamhet men att i detaljer jämkningar efter hand skulle kunna ske. I anslutning härtill har skogsvårdsstyrelsen i Västernorrlands län i underdånig skrivelse till Kungl. Maj:t hemställt om att från och med budgetåret 1947/48 få medel anvisade för en tredje distriktsjägmästartjänst inom länet, varom styrelsen även före omorganisationen gjort framställning. I årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t icke upptagit några medel för detta ändamål, utan uttalat, att frågan om inrättande av en tredje distriktsjägmästartjänst borde anstå tills erfarenhet vunnits om den nu genomförda organisationens verkningar.

I anledning av detta må till en början erinras om att skogsvårdsstyrelsen i Västernorrlands län redan förvärvat denna erfarenhet. Tidigare hade styrelsen två distriktsjägmästartjänster och kunde under denna tid konstatera det otillräckliga och otillfredsställande i denna anordning. Genom beslut av 1940 anställdes från 1941 ytterligare en distriktsjägmästare på förordnande och har alltså en sexårig erfarenhet av en sådan personell utrustning. Styrelsen beslöt nämnda år att i överensstämmelse med länets natur och ekonomiskt-geografiska förhållanden indela länet i fyra distrikt (revir) varav ett mindre att förvaltas av biträdande länsjägmästarna och de övriga under var sin distriktsjägmästare. Dessa tre senare distrikt beräknades bliva sinsemellan lika arbetskrävande och lämna full sysselsättning åt distriktsjägmästarna. Tillämpningen av bestämmelsen om allenast två distriktsjägmästare innebär alltså en personell försvagning av styrelsen jämfört med förhållandena före omorganisationen.

Skogsvårdsstyrelsen har vid skilda tillfällen under årens lopp gjort framställningar om att distriktsjägmästartjänsterna skulle bli pensionsreglerade och alltså betraktas som ordinarie. Den 12 mars 1943 upptog också kungl. skogsstyrelsen i sina förslag till regeringen tre distriktsjägmästare för Västernorrlands län, varav främgår att skogsstyrelsen delat skogsvårdsstyrelsens

uppfattning i denna fråga. Ett avgörande har emellertid uppskjutits i avvaktan på tillkomsten av den nya organisationen för skogsvårdsstyrelserna. När denna nu beslutats och bragts i tillämpning har emellertid distriktsjägmästarnas antal reducerats till två. I sammanhanget anfört förhållande, att länet genom den nya organisationen tilldelats en ny befattning som skogsteknisk ledare, vilken kunde utföra vissa på distriktsjägmästarna vilande arbetsuppgifter, håller icke streck inför det förhållandet att styrelsen redan före den nya organisationens ikraftträdande hade en befattning på förordnande som skogsteknisk ledare.

Av det anförda framgår att Västernorrlands län efter den nya organisationens tillkomst är sämre rustat än förut att ta i tu med sina många arbetskrävande uppgifter. De olika och starka skäl, som tala för att Västernorrlands skogsvårdsstyrelse bör förses med en tredje distriktsjägmästare, skola icke i detta sammanhang anföras. I detta hänseende kan åberopas innehållet i skogsvårdsstyrelsens underdåniga framställning den 16 oktober 1946 till Kungl. Maj:t, vilken framställning i avskrift vi äro beredda att om vederbörande utskott så önskar ställa till utskottets förfogande. Både länets storlek, skogsmarkens beskaffenhet, skogsfastigheternas uppdelning på ägare och ägarekategorier, skogens tillstånd och avverkningarnas omfattning göra Västernorrlands län till ett av de ur skogsvårdssynpunkt mest arbetskrävande länen och skogsvårdsstyrelsens förseende med erforderlig arbetskraft till en nödvändighet.

Med åberopande av det anförda få vi hemställa, *

att riksdagen måtte vid besvarandet av Kungl. Maj:ts proposition nr 1 i vad den avser jordbruksärenden uttala, att frågan om inrättande av en tredje distriktsjägmästartjänst inom Västernorrlands län må upptagas till ny prövning, samt besluta, att medel måtte ställas till förfogande till avlöning åt en distriktsjägmästare på extra stat intill dess sålunda inrättad tjänst må kunna besättas med ordinarie tjänsteinnehavare.

Stockholm den 17 januari 1947.

Karl Mäler.

Brynolf Stattin.

P. J. Edberg.
